

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 975/2019
27.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председник већа, Бранислава Босилковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА и ББ обојица из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Горан Стаменић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Полицијска управа у Смедереву, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3861/17 од 07.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Београду за одлучивање о ревизији тужилаца на основу члна 395. Закона о парничном поступку.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3861/17 од 07.12.2017. године - одлуке садржане у другом ставу изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 198/11 од 22.02.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да на име прековременог рада, ноћног рада и рада за дане државних и верских празника исплати тужиоцима новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означеног датума па до исплате, као и да им на досуђене износе уплати Фонду за пензијско и инвалидско осигурање доприносе за пензијско и инвалидско осигурање а Фонду здравственог осигурања доприносе за здравствено осигурање у висини коју у време уплате обрачунају надлежне службе тужене, све у року од осам дана од правноснажности пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, одбијени су тужбени захтеви којима су тужиоци тражили да се обавеже тужена на исплату новчаних износа наведених у овом ставу изреке на име трошкова превоза тужилаца за долазак на посао и одлазак са посла са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да сваком од тужилаца, на име трошкова поступка, исплати износ од по 11.780,00 динара и да свим тужиоцима, на име трошкова поступка који су настали након

спајања њихових поступака, исплати износ од 279.000,00 динара у року од осам дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3861/17 од 07.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П1 198/11 од 22.02.2017. године у првом и трећем ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П1 198/11 од 22.02.2017. године у другом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - одлуке садржане у другом ставу изреке, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе.

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 106/18 од 22.11.2018. године предложено је Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији у смислу одредбе члана 395. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04 и 111/09-ЗПП), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 55/14), ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати по одредбама члана 394. тог закона, када је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса и када је потребно ново тумачење права.

Потребу одлучивања о ревизији тужиоци образлажу неуједначеном судском праксом у споровима запослених у Министарству унутрашњих послова за наплату новчаног потраживања на име трошкова превоза. У прилог томе, као потврду различите судске праксе у овој врсти спорова, тужиоци уз ревизију достављају пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1377/15 од 09.07.2015. године и Гж1 4131/15 од 12.01.2016. године, пресуду Апелационог суда у Новом Саду Гж1 953/17 од 21.04.2017. године и решења Врховног касационог суда Рев2 777/2016 од 26.05.2016. године и Рев2 1846/2017 од 31.08.2017. године.

Означеним пресудама Апелационог суда у Крагујевцу правноснажно је усвојен тужбени захтев тужилаца - запослених у Министарству унутрашњих послова, за исплату накнаде за коришћење превоза за долазак на рад и одлазак са рада. Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, у тим споровима не постоји идентитет чињеничног стања са стањем утврђеним у поступку окончаним оспореном пресудом којом је правноснажно одбијен тужбени захтев. Из образложења наведених пресуда Апелационог суда у Крагујевцу произилази да су тужиоци у тим споровима имали стварне трошкове превоза које им тужена није исплатила. У овом поступку је, на основу доказа које је тужена доставила,

утврђено да су привредна друштва - превозници на територији Смедерева (чије услуге су тужиоци користили за превоз до места рада и за повратак) омогућавали униформисаним припадницима полиције бесплатан превоз, што тужиоци током поступка нису успели да оповргну, односно докажу да су стварно имали трошкове превоза. Пресуда Апелационог суда у Новом Саду, приложена уз ревизију, није од значаја за изузетну дозвољеност ревизије у овом спору. Том пресудом потврђено је решење о одбијању предлога да се тужба одбаци због непостојања судске надлежности и одлука о усвајању тужбеног захтева за наплату законске затезне камате на трошкове превоза исплаћене са закашњењем. Код утврђене чињенице да су тужиоци имали бесплатан превоз код привредних друштава која су ту делатност обављала и чијим су се услугама користили, за изузетну дозвољеност ревизије ирелевантне су и приложена решења Врховног касационог суда.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

У имовинскоправним споровима из радних односа о дозвољености ревизије одлучује се према вредности предмета спора побијаног дела. Према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14), ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу тог закона (31.05.2014. године). Наведена одредба се примењује у овом поступку јер је побијана другостепена пресуда донета по ступању на снагу тог закона.

Вредност предмета овог спора у побијаном делу, одређена у складу са чланом 29. став 1. ЗПП и за сваког од тужилаца као формалних супарничара из члана 199. став 1. тачка 2. истог закона, износи по 120.558,00 динара (за тужиоце АА и ББ), односно 192.858,00 динара (за тужиоца ВВ). Тако одређена вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан поднетих тужби, због чега ревизија тужилаца није дозвољена.

Сходно изложеном, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић